

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: P. B.**, narozeného dne „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, č. j. MV-119375-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 1. 10. 2015, č. j. MV-119375-3/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 10. 6. 2015, č. j. OAM-1999-37/ZR-2012. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně ukončil žalobci přechodný pobyt na území podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a současně stanovil

žalobci k vycestování z území České republiky lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobce nesouhlasil s důvody, pro které byl jeho pobyt ukončen, tedy že bylo prokázáno, že se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Napadené rozhodnutí označil žalobce za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, omezil se na zákonné nic neříkající odkazy a věnoval se naprosto irelevantním skutečnostem. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla podle žalobce vydána v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, který navíc nebyl zjištěn úplně a procesně řádně. K závěru, že žalobce podal žádost o povolení přechodného pobytu za účelem sdílení společné domácnosti s občankou České republiky pouze účelově, chybí relevantní podklady. Správní orgán například konstatoval, že manželka žalobce pobývá v Německu, kde není za účelem výkonu zaměstnání ani podnikání, přičemž byla zjištěna pouze adresa pobytu manželky. Podle žalobce správní orgán tyto skutečnosti dokresluje, resp. vymýšlí s cílem předložit „řádné“ odůvodnění. Nezákonnost napadeného rozhodnutí se zrcadlí i v přenášení odpovědnosti za zjištění skutkového stavu na žalobce, když žalovaný uvedl, že se žalobci nepodařilo doložit, že jeho manželství není účelové a že spolu žijí ve společné domácnosti, resp. vyvrátit zjištění, že tomu tak není. Žalobce zdůraznil, že takový postup není v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zásadou vyhledávací, kdy za zjištění skutkového stavu nese odpovědnost správní orgán. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 177/2011.

Žalobce dále poznamenal, že napadené rozhodnutí se opírá o tvrzené rozdíly ve výpovědích žalobce a jeho manželky, avšak nehodnotí to, že žalobce prošel řádným řízením a z jakéhosi důvodu bylo po dlouhé době zahájeno řízení z moci úřední, kterým chtěl správní orgán ukončit jeho pobyt. Pokud bylo manželství uzavřeno účelově, měl to správní orgán zjistit již v řízení o udělení přechodného pobytu a tento pobyt neudělit, nikoli jej spěšně a zpětně ukončovat. Podle žalobce není divu, že si každý z manželů detaily a okolnosti z jejich svatby a soukromého života s odstupem času pamatuje rozdílně. Žalobce zdůraznil, že tyto rozpory nelze hodnotit jako elementární, nýbrž jen jako detaily zapříčiněné značným časovým odstupem a přirozeným procesem zapomínání a rozličného vnímání. Žalobce poznamenal, že k nepřesnostem mohlo dojít i vlivem jazykové bariéry, neboť v řízení nebyl řádně ustanoven tlumočník. V řízení vyšly najevo určité nepřesnosti, jakož i skutečnost, že manželka přechodně pobývá v Německu (nikoli že tam nepodniká či nestuduje), což správním orgánům stačilo k ukončení řádně uděleného pobytu. Na tuto skutečnost žalobce poukázal již v odvolání, avšak žalovaný se s jeho námitkou dostatečně nevypořádal.

Podle žalobce nepostupovaly správní orgány při zjišťování skutkového stavu v souladu se zákonem a řádně jej nezjistily. Žalobce připomněl, že jeho manželka nebyla přibrána jako účastník řízení, byť evidentně být měla, nebyla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, nemohla se k věci vyjádřit, navrhopvat důkazy, podávat opravné prostředky, apod. Dále byly zcela bezdůvodně zamítnuty návrhy žalobce na provedení důkazu výsledkem svědků a žalobce nebyl řádně informován o výsledku jeho manželky (nezákonně patrně v postavení svědka), tedy se jej nemohl účastnit a realizovat svá z toho plynoucí práva. Popsaná pochybení jednoznačně vylučují zachování všech procesních práv žalobce, jakož i řádné a úplné zjištění skutkového stavu, neboť správní orgány vycházely jen ze skutečností, které byly v neprospěch žalobce, kdy takto byly automaticky a navíc i věcně nesprávně vyloženy, což se týká i tzv. místního šetření. Správní orgán prvního stupně tím podle žalobce

porušil § 3, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a proto mělo být jeho rozhodnutí zrušeno. Žalovaný však v porušení práva na spravedlivý proces neshledal důvod ke zrušení rozhodnutí, a proto považuje žalobce rovněž napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalobce dále namítal, že správní orgány nezkoumaly přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a dotčených osob. Podle žalobce nelze argumentovat tím, že sám žalobce se svým údajným protiprávním jednáním připravil o možnost pobývat na území České republiky. Žalobce odmítl názor žalovaného, že otázka přiměřenosti není obligatorní součástí rozhodnutí, a podotkl, že správní orgán má nepochybně povinnost zkoumat otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí pokaždé, což plyne z aktuální judikatury soudů i z § 2 správního řádu ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zároveň je podle žalobce nezbytné, aby posouzení přiměřenosti splnilo požadavky zákona co do principu materiální pravdy a přezkoumatelnosti rozhodnutím a aby správní orgán prozkoumal přiměřenost rozhodnutí v rozsahu všech relevantních okolností demonstrativně stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce zdůraznil, že žalovaný posoudil otázku přiměřenosti chybně a své závěry řádně neodůvodnil, když obsahem rozhodnutí učinil jen své domněnky bez jakékoli přezkoumatelné úvahy. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a v rozporu s Listinou základních práv a svobod a s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal dosavadní průběh řízení, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k věci uvedl, že správní orgán prvního stupně prověřoval, zda manželství se státní občankou České republiky nebylo uzavřeno s cílem obejít právní předpisy v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a získání oprávnění k pobytu, přičemž shledal, že záměrem žalobce bylo účelové nastolení stavu tak, aby mu správní orgán vydal povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán prvního stupně vycházel především z důkazů, které byly získány provedením pobytové kontroly, výsledku žalobce a dvou výsledků jeho manželky. Jejich vzájemným porovnáním byly zjištěny zásadní rozpory v odpovědích týkajících se průběhu jejich manželství, jakož i jejich známosti, která tomu předcházela. Provedením pobytové kontroly na adrese hlášeného pobytu bylo zjištěno, že se na ní ani jeden z manželů nezdržuje, a to ani krátkodobě. Rozpory v odpovědích na důležité osobní informace a okolnosti jejich manželství, stejně jako neznalost jména dítěte, kterou žalobce prokázal při první výpovědi, svědčí o účelovosti uzavření manželství. Z výpovědí manželů podle žalovaného vyplývá, že jejich rodinný život není funkční, manželé nesdílí společnou domácnost a nepodílí se společně na povinnostech vyplývajících z uzavření manželství. Žalovaný podrobně prozkoumal všechny podklady, zabýval se všemi listinnými důkazy obsaženými ve spisovém materiálu a skutečnostmi v odvolání žalobce a dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Při jednání konaném dne 1. 3. 2017 právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami. Ve vztahu k posouzení účelovosti uzavřeného manželství uvedl, že oddělený život není sám o sobě důkazem účelovosti a společná domácnost není podmínkou posouzení žalobce jako rodinného příslušníka občana Evropské unie. Právní zástupce žalobce dále poukázal na to, že manželka žalobce v rozporu s právním předpisem nebyla účastníkem

předmětného řízení. Rovněž konstatoval, že v daném případě je nesprávný názor správních orgánů, že při vydání předmětného rozhodnutí nebylo potřeba posuzovat přiměřenost zásahu daného rozhodnutí do rodinných a osobních poměrů žalobce.

Žalovaný se z účasti na jednání předem omluvil a výslovně souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. V řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu byl žalobce dne 27. 8. 2012 vyslechnut, přičemž uvedl, že s manželkou se seznámili v Praze v hospodě na náměstí Míru začátkem roku 2009. Žalobce tam byl s kamarádem, manželka s kamarádkou, sedli si k jednomu stolu a žalobce si pak na ni vzal kontakt. Pak se scházeli jednou nebo dvakrát týdně v Chomutově, kde bydlela manželka, v Plzni, kam jezdila za kamarádkou, a v Praze, kde bydlel žalobce. Spolu začali bydlet asi po třech nebo čtyřech měsících od seznámení, a to v Keblicích, po půl roce společného bydlení se rozhodli pro svatbu. Prstýnky mají z bílého zlata bez kamínků, nic vyrytého, vybírali je společně na Václavském náměstí, platil je žalobce. Žalobce uvedl, že bydlí na adrese „X“ v dvoupatrovém domě spolu s manželkou, majitelem J., s jeho manželkou a dítětem. Manželka žalobce je momentálně na tři měsíce v Německu, kde bydlí s tetou, jíž pomáhá s obchodem, je nezaměstnaná. Žalobce manželku navštěvuje dva až třikrát měsíčně. Manželčina koupelna je do modré barvy, je tam umyvadlo, vana, sprchový kout, je bez okna, záchod je zvlášť. Žalobce dává manželce 15.000 Kč měsíčně, někdy 10.000 Kč, někdy 20.000 Kč, společné finance nemají a nikdy neměli. Když leží v posteli na zádech, je manželka po pravé ruce žalobce. Žalobcovy narozeniny společně neoslavili, žalobce byl v práci, manželka v Německu, dárek od ní nedostal. Manželka je jedináček, má jen nevlastní sourozence, které žalobce nezná.

Dne 27. 8. 2012 byla v řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu vyslechnuta rovněž manželka žalobce, a to v jeho nepřítomnosti. Uvedla, že se seznámili začátkem roku 2008 v Chomutově v hospodě U Lípy, kde čekala na kamarádku, a žalobce čekal na známého, tak si s ní začal povídat a vyměnili si telefonní čísla. Potom se scházeli, žalobce za ní jezdil do Chomutova, scházeli se v parku. Takto se stýkali přes rok, pak se rozhodli pro svatbu, bydlet spolu začali až po svatbě. Prstýnky mají z chirurgické oceli, manželka tam má tři kamínky, žalobce jeden, nic vyrytého, vybírali je společně v Praze, platil je žalobce. Ke zjištění, že se nezdržuje na adrese „X“, manželka uvedla, že jezdí hodně do

Německa, tráví tam hodně času, teď musela tři měsíce čekat, než dostane práci, chodí na kurzy němčiny, protože kvůli špatné němčině nemůže dostat práci, je nezaměstnaná. V Německu bydlí s tureckou rodinou, koupelnu má v bílé barvě, je to velká místnost s oknem, má tam pračku, umyvadlo, záchod a sprchový kout. Na otázku, zda mají společné finance, manželka odpověděla, že peníze mají na společném účtu, ale za dobu, co je pryč, neví, zda žalobce banku nezměnil nebo nezrušil. Žalobce jí měsíčně dává 1.000 Kč. Když leží v posteli na zádech, je žalobce po pravé ruce manželky. Žalobcovy narozeniny společně oslavili v Německu v bytě, nikam nešli, manželka žalobcovi koupila parfém Puma. Manželka má čtyři vlastní sestry a dva nevlastní bratry.

Podle úředního záznamu ze dne 21. 6. 2012, č. j. KRPU-134500-2/ČJ-2012-040026, provedla hlídka Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, dne 20. 6. 2012 pobytovou kontrolu a šetření na adrese „X“. Zastižena byla paní O. K., která uvedla, že žalobce a jeho manželka tam v současné době nejsou, žalobce je na Ukrajině a jeho manželka je delší dobu pryč. Sousedka paní F. po předložení fotografií žalobce a jeho manželky uvedla, že je nikdy neviděla. Místostarosta obce sdělil, že žalobce a jeho manželku nezná, manželka je sice v domě hlášena, ale místostarosta si není vědom, že by ji někdy viděl.

Dne 27. 8. 2012 vydal správní orgán prvního stupně oznámení o zahájení řízení ve věci ukončení přechodného pobytu žalobci podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území účelově uzavřeným manželstvím. Žalobce byl současně poučen o svých právech a povinnostech. Dne 17. 9. 2012 žalobce nahlížel do spisu a byly mu vydány kopie listin, k věci se nevyjádřil. Dne 8. 10. 2012 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí a současně předložil potvrzení Velvyslanectví České republiky ze dne 5. 10. 2012 o žádosti manželky žalobce o zápis narození a vystavení osvědčení o státním občanství pro jejího syna Y. R. D., narozeného dne „X“ v Bremen, Spolková republika Německo, a příslušný německý rodný list ze dne 6. 8. 2012 včetně apostily a úředního překladu.

Dne 6. 11. 2012 byl proveden výslech žalobce, při kterém uvedl, že je biologickým otcem dítěte jménem I. D. Na výslovný dotaz odpověděl, že další jméno dítě nemá. K důvodům vydání rodného listu až 6. 8. 2012 žalobce konstatoval, že rodný list byl v Německu vydán hned, jak se dítě narodilo. Žalobce jezdí do Německa skoro každý týden, někdy jednou za dva týdny. O dítěti se při výslechu dne 27. 8. 2012 nezmínil, protože si myslel, že vše je v počítačích a úřady o tom vědí. Žalobce dává manželce asi 1.000 Eur měsíčně. Seznámil se s ní v Praze v restauraci na náměstí Míru, kde byl s kamarádem I. a manželka s kamarádkou, která jim pak šla na svatbě za svědkyni. Žalobce pak za manželkou jezdil do Jirkova a ona za ním do Prahy. Asi dva měsíce před svatbou spolu bydleli, jeden měsíc ve Vršovicích a jeden v Keblicích. Na svatbě měli asi dvacet hostů. Snubní prstýnky kupoval žalobce, jsou z bílého zlata, mají bílé kamínky, není na nich nic vyryto. K dotazu, proč s ním manželka nežije ve společné domácnosti, žalobce uvedl, že má v Německu tetu, která jí pomáhá s dítětem, předtím pomáhala ona tetě s obchodem. Žalobce se za manželkou neodstěhoval proto, že má v České republice práci jako manažer ve společnosti Alfa Majetek, s. r. o.

Dne 6. 12. 2012 byla v přítomnosti žalobce vyslechnuta jako svědkyně jeho manželka. K dotazu, proč se při výslechu dne 27. 8. 2012 nezmínila o dítěti, uvedla, že se jí na to nikdo neptal a myslela si, že je to zaevidováno v počítači. Biologickým otcem dítěte je manžel, kterému to oznámila telefonicky, a on druhý den přijel za ní do Německa. Jméno dítěte

vybrala manželka sama. Rodný list dítěte byl vydán až po sedmi měsících od narození, protože manželka na to dřív neměla čas. Manželka se se žalobcem seznámila v Praze, kde byla s kamarádkou. Potkala jej v centru s jeho kamarádem, zeptaly se jich, kde se dá levně najíst. Žalobce je vzal do restaurace a pozval je s tím, že jídlo zaplatí. K průběhu vztahu do svatby manželka uvedla, že jezdila k tátovi do Chomutova, tam se setkávali asi půl roku, potom se odstěhovala do Prahy a bydleli se žalobcem společně. Asi po tři čtvrtě roku jí žalobce požádal o ruku. Prstýnky vybírali společně, jsou z chirurgické oceli, nejsou na nich žádné kamínky. Žalobce manželce dává 300 Eur na dítě, a to když přijde, nebo výjimečně je posílá přes Western Union. Manželce dává 1.000 a někdy i víc Kč. Žalobce jezdí za manželkou každý víkend, když mu to časově vyjde.

Z vyrozumění Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 12. 12. 2012, č. j. KRPS-427411-3/ČJ-2012-010020, vyplynulo, že manželka bydlela na adrese „X“ asi dva měsíce po svatbě, dlouhodobě se zdržuje v Německu a do České republiky jezdí jen někdy. Žalobce údajně na této adrese bydlí, ale opakovaně nebyl při kontrole zastížen, údajně byl vždy pracovně někde v Praze.

V podání ze dne 20. 12. 2012 žalobce uvedl, že zrušení přechodného pobytu by bylo velkým zásahem do jeho soukromého a rodinného života, jeho manželství plní společenskou funkci, žalobce s manželkou vychovává nezletilého syna, sdílí s nimi společnou domácnost a finančně je zaopatřuje, v České republice je řádně zaměstnán. K podání ze dne 5. 1. 2013 žalobce připojil písemné prohlášení svých přátel B. a A. L. o funkčnosti jeho manželství s tím, že tyto osoby jsou připraveny podat svědeckou výpověď.

Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2013, č. j. OAM-1999-22/ZR-2012, správní orgán prvního stupně ukončil přechodný pobyt žalobce, stanovil mu lhůtu k vycestování a uložil mu povinnost nahradit náklady řízení. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 2. 2014, č. j. MV-20311-3/SO-2013, zamítl. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 6. 10. 2014, č. j. 59 A 25/2014 - 33, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 5. 12. 2014, č. j. MV-20311-15/SO-2013, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Přípisem ze dne 4. 2. 2015, č. j. KRPU-22678-1/ČJ-2015-040611, Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, sdělila, že bylo provedeno šetření v domě na adrese „X“, při kterém J. G. uvedl, že žalobce a jeho manželka tam bydleli asi do července 2014, pak se odstěhovali do Prahy. K jejich soužití podotkl, že byli manželé a společně vychovávali syna. Žalobce následně telefonicky sdělil, že se s manželkou zdržují na adrese „X“.

Podle sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 27. 4. 2015, č. j. KRPA-162739-1/ČJ-2015-000026-4, byla dne 24. 4. 2015 provedena pobytová kontrola na adrese „X“, se zjištěním, že v domě bydlí MUDr. J. N., který nikdy nikomu neposkytoval ubytování a žalobce ani jeho manželku podle předložených fotografií nezná.

Přípisem ze dne 14. 5. 2015 vyzval správní orgán prvního stupně žalobce, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a případně se k nim vyjádřil, a to ve lhůtě sedmi dnů od doručení přípisu. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Následně vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ze dne 10. 6. 2015, č. j. OAM-1999-37/ZR-2012, jímž ukončil žalobci přechodný pobyt na území a stanovil mu lhůtu k vycestování z území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě třiceti dnů poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců), tj. v projednávané věci do 2. 11. 2015, neboť napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 1. 10. 2015. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které právní zástupce žalobce nově vznesl při jednání konaném dne 1. 3. 2017, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Z těchto důvodů se soud nemohl zabývat opožděně uplatněnými námitkami, že oddělený život není sám o sobě důkazem účelovosti a společná domácnost není podmínkou posouzení žalobce jako rodinného příslušníka občana Evropské unie. Pouze na okraj k tomu soud podotýká, že účelovost manželství žalobce spatřovaly správní orgány primárně v podstatných rozporech ve výpovědích žalobce a jeho manželky ohledně okolností jejich seznámení a společného života, nikoli v jejich odděleném životě a neexistenci společné domácnosti.

Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, omezil se na zákonné nicneříkající odkazy a věnoval se naprosto irelevantním skutečnostem. Této námitce soud nepřisvědčil. Porovnáním jednotlivých odvolacích námitek uplatněných v doplnění odvolání ze dne 20. 7. 2015 s odůvodněním napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný řádně reagoval na veškeré námitky žalobce a přezkoumatelně se s nimi vypořádal. Žalovaný odmítl úvahu žalobce, že k případnému závěru o účelovosti manželství měl dojít správní orgán již v předchozím řízení, a poukázal na § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který mu umožňuje rozhodnout o ukončení pobytu, vyjde-li najevo, že sňatek byl uzavřen účelově. K nepřesnostem vyvolaným jazykovou bariérou a neustanovením tlumočnicka žalovaný uvedl, že žalobce souhlasil s tím, že bude vypovídat v českém jazyce, o tlumočnicka nepožádal a protokolaci se nebránil. Žalovaný rovněž vysvětlil, proč manželka žalobce nemohla být účastníkem daného řízení a byla vyslechnuta jako svědek, a to za přítomnosti žalobce. K námitce žalobce týkající se zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaný podotkl, že se nejedná o obligatorní součást rozhodnutí a v řízení o ukončení povolení k přechodnému pobytu podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nemá správní orgán povinnost tyto skutečnosti zkoumat. Žalovaný odpověděl také na námitku neprovedení nového výsledku žalobce a jeho manželky, když konstatoval, že žalobce po poučení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ze dne 26. 5. 2015 žádné nové důkazní návrhy

neuplatnil. Žalovaný dále vysvětlil, proč vyhodnotil skutkový stav za dostatečně zjištěný i při neprovedení důkazu výslechem svědků B. a A. L. Soud proto dospěl k závěru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, proč považoval žalovaný jednotlivé námitky žalobce za liché, mylné či vyvrácené, tudíž napadené rozhodnutí netrpí tvrzenou nepřezkoumatelností. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce čistě subjektivně a bez jakékoli opory vnímá odkazy na zákonná ustanovení jako nicneříkající a skutečnosti, jimiž se žalovaný zabýval, jako irelevantní, ačkoli podle názoru soudu byly pro rozhodnutí o věci samé podstatné.

Dále se soud zaměřil na námitky procesních pochybení správních orgánů. Pokud žalobce namítal, že za účastníka řízení měla být přibrána jeho manželka, soud podotýká, že zákon o pobytu cizinců výslovně neupravuje, kdo je účastníkem řízení o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, proto je třeba vycházet z § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně výslovně upravuje práva a povinnosti toliko žalobci, správní orgány zcela v souladu s § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu považovaly za účastníka řízení jen žalobce a v návaznosti na to vyslyšely jeho manželku v procesním postavení svědkyně. Otázku, zda mohla být manželka žalobce účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, soud neřešil, neboť podmínkou účasti v takovém případě je dotčení na právech manželky, které by soud mohl hodnotit jen tehdy, pokud by je namítala sama manželka žalobce, což se však nestalo. Soud k tomu dodává, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu může žalobce uplatňovat jen takové námitky, které se nějakým způsobem dotýkají jeho vlastních práv, nikoli vznášet námitky, jež přísluší třetím osobám (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 As 68/2015 - 35, dostupné na www.nssoud.cz). Ve stanovení okruhu účastníků řízení tedy soud žádné porušení práv žalobce neshledal.

Pokud jde o výslech manželky žalobce, soud připomíná, že správní spis obsahuje dva protokoly o jejím výslechu, z nichž první se uskutečnil dne 27. 8. 2012 v rámci řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu (tj. v jiném řízení) a společně s výslechem žalobce v tomtéž řízení sloužil jako podnět pro zahájení řízení o ukončení přechodného pobytu. Druhý výslech manželky žalobce se konal již v tomto řízení, a to dne 6. 12. 2012 v přítomnosti žalobce, jemuž nic nebránilo, aby svědkyni kladl otázky, což však neučinil. Soud připomíná, že ještě před tímto výslechem si žalobce pořídil kopie obsahu spisu včetně protokolu o svědecké výpovědi jeho manželky ze dne 27. 8. 2012, tudíž mohl na obsah tohoto protokolu reagovat kladením otázek při druhém výslechu manželky dne 6. 12. 2012 nebo formou písemného vyjádření. Ani to žalobce neučinil.

Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že na něj správní orgány přenášely odpovědnost za zjištění skutkového stavu. Správní orgány totiž plně v souladu s § 3 správního řádu a aktuální judikaturou správních soudů (včetně žalobcem zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 - 120, dostupného na www.nssoud.cz) postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad jimi vydaných rozhodnutí se zásadami uvedenými v § 2 správního řádu. Zjistily přitom, že žalobce a jeho manželka spolu nebydlí a v jejich výpovědích, pokud jde o otázky jejich vztahu a rodinného života, jsou četné zásadní rozpory. Žalobce a jeho

manželka v rámci řízení v projednávané věci popsali rozdílně okolnosti jejich seznámení a průběhu vztahu před svatbou, neshodli se na popisu snubních prstýnků, na výši finančních příspěvků žalobce jeho manželce a dítěti, u něhož žalobce dokonce ani neznal druhé křestní jméno, resp. tvrdil, že má jen jedno. Soud dále podotýká, že rozpory mezi výpovědi žalobce a jeho manželky byly při prvních výsleších flagrantnější, nicméně i přesto, že si žalobce pořídil kopie obou protokolů o výsleších konaných dne 27. 8. 2012 a na určité otázky odpovídali oba manželé napodruhé jinak, výše popsané rozpory přetrvávaly. Podle názoru soudu přitom tyto rozpory nelze považovat za detaily nebo důsledky zapomínání či odlišného vnímání a žalobce se je tímto způsobem jen pokouší účelově bagatelizovat. Takto zjištěný skutkový stav považuje soud za dostačující pro následný závěr o tom, že žalobce uzavřel manželství účelově. Pokud žalovaný poznamenal, že se žalobci nepodařilo zjištění správního orgánu prvního stupně vyvrátit, rozhodně tím nepřenesl důkazní břemeno na žalobce, ale pouze poukazoval na skutečnost, že žalobce měl dostatek příležitostí k tomu, aby navrhl důkazy vyvracející popsaná zjištění správních orgánů. Tím ovšem není nijak dotčena správními orgány řádně splněná povinnost náležitě zjišťovat skutkový stav.

K námitce, že si správní orgán některé skutečnosti vymýšlí, soud poukazuje na výše citovaný obsah spisového materiálu, zejména na protokol o svědecké výpovědi manželky žalobce ze dne 27. 8. 2012, kdy sama manželka žalobce uvedla, že je v Německu nezaměstnaná a chodí na kurzy němčiny, protože kvůli špatné němčině nemůže dostat práci. Pokud z tohoto zjištění, které žalobce nijak nerozporoval, ačkoli s ním byl seznámen, správní orgán dovodil, že manželka žalobce není v Německu za účelem výkonu zaměstnání ani podnikání, rozhodně si tuto skutečnost nevymyslel.

Namítá-li žalobce, že k nepřesnostem mohlo dojít i vlivem jazykové bariéry, neboť v řízení nebyl řádně ustanoven tlumočník, soud ve shodě se žalovaným připomíná, že podle § 16 odst. 3 správního řádu má právo na tlumočnicka ten, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání. Žalobce při svém výslechu dne 27. 8. 2012 i dne 6. 12. 2012 vyjádřil souhlas s tím, aby byl výslech veden v jazyce českém, a o tlumočnicka nepožádal. Soud dále podotýká, že žalobce neuvedl, které konkrétní části jeho výpovědi měly být vlivem jazykové bariéry zkresleny. Soud proto shledal uvedenou námitku účelovou a nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že prošel řádným řízením o udělení přechodného pobytu a pokud bylo manželství uzavřeno účelově, měl to správní orgán zjišťovat již v předmětném řízení a tento pobyt neudělit. K této námitce soud podobně jako žalovaný uvádí, že řádné řízení o udělení přechodného pobytu nebrání pozdějšímu vedení řízení o jeho ukončení. V opačném případě by ustanovení § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců zcela ztratilo význam. Účelovost uzavření manželství může vyplynout na povrch až později například v souvislosti se shromažďováním podkladů pro rozhodnutí o vyšší formě pobytového oprávnění, jako tomu bylo v případě žalobce. Podle znění § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemá správní orgán prvního stupně na výběr, zda pobyt za podmínek tam stanovených ukončí, či nikoli, což současně znamená, že zjištění skutečností nasvědčujících účelovosti uzavření manželství zakládá tomuto správnímu orgánu povinnost zahájit řízení o ukončení přechodného pobytu, ve kterém budou předmětné skutečnosti prokázány, či vyvráceny.

Soud nezjistil, že by správní orgány vycházely jen ze skutečností, které byly v neprospěch žalobce, a tyto věcně nesprávně vyložily, což navíc žalobce nijak

nekonkretizoval. Ve vztahu k místním šetřením soud dodává, že mu není zřejmé, jak mohl být skutkový stav spočívající ve zjištění, že manželka žalobce na adrese „X“ fyzicky bydlela jen asi dva měsíce po svatbě, nebo ve zjištění, že na adrese „X“, žalobce a jeho manželka nikdy nebydleli, nesprávně vyložen. Žalobce měl možnost se s těmito zjištěními správního orgánu prvního stupně seznámit a vyjádřit se k nim, tudíž lze i s ohledem na výše uvedené uzavřít, že všechna jeho procesní práva byla zachována.

K námitkám týkajícím se zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.

Porovnáním znění prvního a druhého odstavce § 87f zákona o pobytu cizinců soud zjistil, že zatímco ve druhém odstavci je ukončení přechodného pobytu vázáno na podmínku, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka, první odstavec žádnou takovou podmínku neuvádí. Rovněž § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje požadavek přiměřenosti jen na důvod podle § 87 odst. 1 písm. a) téhož zákona, nikoli písm. c), které bylo aplikováno v projednávané věci. Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Správní orgány proto nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce blíže nezkovaly. Povinnost zkoumat tyto dopady přitom podle názoru soudu nelze dovozovat ani z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který hovoří toliko obecně o právu na respektování soukromého a rodinného života, aniž by ukládal posuzovat podmínky pro ukončení přechodného pobytu nad rámec kritérií stanovených zákonem. Shodný závěr zaujal též Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku.

Soud uzavírá, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav a rozhodly plně v souladu s ním, aniž porušily právo žalobce na spravedlivý proces nebo žalobcem zmiňovaná ustanovení správního řádu. Žalobu vyhodnotil soud v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. března 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová